

NGÔ ĐÌNH TRÊN ĐỒNG TRO TÀN

NH, ngày 14 tháng 1 2014

Anh K thân mến,

Những năm trước khi nghe anh nói năm nay anh cũng chia VN đi, em rất buồn. Hơn 20 năm rồi còn gì. Những năm nay thì em lại nghĩ khác. Anh không chia hóa ra lại hay. Hãy để VN biến thành tro bụi trong ký ức. Những anh không chia mà cứ mượn em kể chuyện VN cho anh nghe. Em sẽ kể những anh đừng khóc đấy nhé.
Em sẽ bắt đầu từ đâu nhé?

À. Huyền lại chia mình bây giờ đi rồi gọi là thôn xã. Nó và anh sẽ không nhận ra đâu là đâu. Ngôi trường bé nhỏ dưới mái gạch bìa của anh và em học tập với lòng, đã bắt đầu xây dựng cung thiêu nhi nguy nga. Hai hàng tre bên sông Dinh đã đi rồi thay bằng bờ kè bằng đá. Những sáng cũng đi rồi chia cho những con đường làng nhỏ mà thu bé anh hay đi xe cho em

vô thăm quê nôi hay rong chơi đây đó. Xem ra thì đ ng sá c u c ng, dinh thự, tr ng h c có khang trang h n x a nh ng đó là hàng mã. T t c đ u ch đ p đ trong ngày khánh thành, còn sau đó nó h h ng nhanh chóng là đi u bình th ng x s này. Trên nh ng con đ ng đ t n c g i là thanh bình này m i năm có hàng ch c ngàn ng i ch t vì tai n n xe c . Ng i ch t vì tai n n giao thông m y m i năm nay còn h n s ng i ch t trong cu c chi n v a qua. Không có n c nào mà ng i dân ph i t di chuy n b ng xe g n máy. Không có đâu mà xe g n máy ch y chung v i xe t i, xe khách, xe ch container. Ng i mình ch t nhi u đã đành. C m i l n đ c báo có tin m t chuyên viên n c ngoài đ n VN làm vi c b xe tông ch t thì em v a x u h v a th ng cho h . Đáng l h không nên đ n đây, m t đ t n c mà m ng ng i ch là c rác.

Trong th anh th ng nói phong c nh VN là đ p nh t. Núi đ p, r ng đ p, nh ng ngôi nhà nho nh gi a nh ng th a ru ng xinh t i.

“Chi u i, lúc chi u v là lúc yên vui
Trâu bò v đ c mỡ xa xôi ... i chi u” (*)

Anh i, làng quê thì v n còn màu xanh nh cũ nh ng nó không còn là ch n yên lành. R u, phim b o l c, phim sex, th t nghi p đã làm d y lên men say cu ng sát và c nh chém gi t nhau anh cũng đã bi t r i trên các báo online.

Anh cũng s không còn tìm ra nh ng nàng thôn n :

“gánh gánh, gánh, gánh thóc v gánh v gánh v” (*)
Không còn n a n c i e p d i vành nón che nghiêng.
Tìm đâu th y chi c áo bà ba quen thu c c a bà, c a m .

Hàng Trung Qu c bày gi v a r v a model đã bi n c các ph n nông thôn thành nh ng con r i h n nhiên háo h c v i “qu n bò” h rún, áo hai dây ho c không có dây nào.

Tr c đây ng i dân đ c d y cho bi t lao đ ng là vinh quang và m i ng i m i nhà ph i tăng gia s n xu t. Lúc đó cây khoai mì đã tr nên m t bi u t ng đ c tôn sùng c a đ t n c. Nh ng sau đó h s c t nh ra r ng nh ng cây g trăm năm, ngàn năm b t ngàn trên r ng Tr ng S n m i là tri u tri u dollars. Và th là m t cu c th m sát long tr i l đ t ch a t ng có đã bi n cho đ t n c mình th m h i nh m t con đ i bàng b v t tr i lông.

Anh s khóc khi nhìn th y Dalat m t g n h t r ng thông, anh s th t v ng khi Dalat không còn cái l nh đáng yêu c a m t châu Âu gi a lòng m t đ t n c ch có hai mùa m a n ng. Và anh s ph c i khi th y đã có ti m bán qu t máy Dalat.

Ng i Vi t đ u sao cũng đ thích nghi v i m i hoàn c nh. Em th ng nh t, đau lòng nh t khi nhìn vào đôi m t bu n v i v i c a nh ng ng i thi u s khi h b b t kh i núi r ng. Núi r ng là quê h ng c a h , là ngôi nhà k v c a h . Th t nh n tâm khi đ chi m núi r ng, ng i ta lừa h ra s ng nh ng ngôi nhà g ch, mái tôn xây v i. Nhìn h u o i nh y mùa, đánh c ng, đánh chiêng ph c v cho ngành du l ch th y mà đ ng lòng.

Anh đã t ng nhìn th y voi khóc ch a? M i l n nhìn vào m t c a nh ng con voi ch khách du l ch em ch c ch n r ng chúng đang khóc. Nh ng con voi cu i cùng đ buôn Đôn y đã l n l t ngã g c sau m t đ i nô l , xi ng xích, đói khát.

Dalat không còn hoang s , bí n, th m ng nh thu nào.

R i đây cáp treo s đ a ng i lên Phan Xi Pang, lên langbian. Nh ng rùa, nhím, trút, ch n h ng, nai ho ng s b t n đi t cho nh ng cái bao t phàm phu kh n n.

Ng i ta cũng phát hi n ra r ng ngoài r ng, bi n cũng là tri u tri u dollars. Không bi t vua Duy Tân có i gì v i dân t c mà sau năm 1975 con đ ng tuy t đ p mang tên ông tr i đ c bi n Nha Trang đã đ i thành đ ng Tr n Phú. Và cũng t đó bi n Nha Trang dân đ n b bi n đ ng. Song song v i cu c tàn sát r ng, bi n cũng b xâm l n n ng n . N u anh v thăm bi n Nha Trang anh s th y bi n không còn gây cho anh c m giác mênh mông, anh s không còn cái thú đ c th y mình nh “con c b v n m trên cát” (*). Bi n Nha Trang bây gi b bao vây b i m t r ng khách s n kh ng l ng o ngh nh n ra bi n. N m đ i chân nh ng gã kh ng l khách s n, bi n Nha Trang đã bi n thành m t cái ao làng v i r t nhi u bao ny lông nh t nhất trôi v t v . Nha Trang bây gi không còn thên thang gió bi n, .

Còn đâu n a:

“Ph chi u bao tà áo tr ng,
L n quanh hè ph n ng
Nh ng cô nàng xinh đang tròn trắng”
(Hoàng Thi Th)

Nhưng đi u đau buồn nhất là mất thính con cháu chúng ta đã lớn lên như những con gà công nghiệp trong một chi c làng chít chít.

Làm sao trách chúng được khi chúng lớn lên trong một không gian mù mịt và lạnh.. Chúng được dạy dỗ rằng chúng đang sống rất hạnh phúc trong một đất nước đã được giữ gìn phòng và chúng phải biết ơn Bác, biết ơn Đảng.

Mà hạnh phúc thật đấy. Một diễn viên nổi tiếng của Hollywood từng chực đám cưới khi chưa không đến vài chục khách trong khi bà Hai bán phở, ông Chính nhân viên thu vé, chị Năm y tá làm đám cưới cho con mới bốn, năm trăm khách. Trong đám cưới, thết ngọt ngào khi có ông chú u binh sĩ VNCH hào hứng lên sân khấu hát bài “Năm Anh Em Trên Một Chi c Xe Tăng” !!!

Nếu anh về đi thăm bà con, anh sẽ chạnh lòng khi nghe thím Hai khoe con thím đi làm ở Bộ Đi u đến được c đi học lập công tình đảng. Đi u đó có nghĩa nó có hy vọng vào đảng và lên chức. Bu i tôi về nhà anh sẽ nghe mẹ dạy cháu anh ê a học “đánh cho Mút, đánh cho Ngô y nhào...”

Không thể trách được. Dù là gà công nghiệp, gà cũng thèm mỡ gạo, cũng thèm sống.

Làm sao trách được người dân Việt khi trong sân bóng đá họ chỉ có một lá cờ non duy nhất là lá cờ đỏ sao vàng để cuống nghĩ t phết lên miệng đi nhà chít thét.

Sau năm 1955 chúng ta có một cuốn phim về một tên gọi rất hay “Chúng Tôi Muốn Sống”, Sau 1975 em rất thích phim “Phải Sống” của Trường Nghệ Mĩ.

Phải sống thôi..

Người dân quê mình không còn hỏi số c đâu mà buồn mà lo lắng, suy nghĩ. Thời gian để sống được như càng ngày càng về mãi mà công cùn thì siết quá chít.

Phải chi có anh vào những ngày cuối năm này em sẽ dặn anh đi thăm một nơi mà em rất thích vì nó yên tĩnh, đẹp và buồn.

Đó là nghĩa trang nơi có mẹ ba, má, bố chú Sáu, dì Bốn, mẹ ông Ba Cà, bà Tám Hàng, ông Mĩ và Cnh... Những người hàng xóm thân thiết của chúng ta đều có một t đây. Đến đây anh sẽ nhớ lại những ngày thơ ấu vui của chúng mình những đứa trẻ nghèo, thi u th n những đứa trẻ do bay nh y trong khu rừng nguyên sinh bát ngát tuyệt đẹp của một đất nước tên gọi Việt Nam.

Em thích nhất là được ngắm nhìn những rừng núi xanh thẫm mầu buôn buôn, được nghe tiếng những hàng cây rì rì trong gió chiêu u tịch mịch.

“Me có hay chăng con v
Chiêu u nay thi gian được yên được nghe”.

Nói vậy những em vẫn tin rằng anh sẽ về. Anh nhé.

Em gái

■■■■ **HUY CẬN CHIÊU**